

Evladım Öldü

– Sami Biber · 26 Kasım 2016

Aslında sadece sanal alemden arkadaşımı Halide Hanım. Öyle fazla bir muhabbetim yoktu. Hatta bırakın fazlayı neredeyse hiç muhabbetim yoktu. Nasıl arkadaş olmuştuk onu bile hatırlamıyorum. Ama sabah sabah face booktaki mesajını görünce yüreğim cızzz etti. Çünkü büyük harflerle "EVLADIM ÖLDÜ" Diye yazmıştı. Hemen devamında da "Sevmelere doyamadığım boncuk gözlü kızımı kaybettim. O şimdi bir melek oldu" Diye yazmıştı.

Evet, neredeyse hiç muhabbetim yoktu Halide Hanımla ama şimdi ortada çok elim bir durum vardı. İlk çocuğunu daha dokuz aylık bir bebekken kaybeden bir baba olarak Halide Hanımın şimdi içinde bulunduğu acıyı çok iyi anlıyordum. Hemen mesajına bir mesajla karşılık verdim:

"Çok çok üzüldüm Halide Hanım. İlk çocuğunu kaybetmiş bir baba olarak acınızı anlıyorum. Rabbinden size sabır, masum yavrunuza da rahmet diliyorum. Allah'ım cennetinde buluşmayı nasip eylesin inşallah. Başınız sağolsun."

Halide Hanım, ben bu mesajı yazdığım da face booktaymış. Anında cevap yazdı:

"Çok teşekkür ederim Sami Bey. Allah hiç bir anneye böyle bir acı yaşatmasın."

Halide Hanımın face bookta olduğunu görünce mesaja devam ettim.

-Rahmetli evladınız kaç yaşındaydı?

Halide Hanım bir ağlama ikonu ile birlikte cevap yazdı:

-Henüz beş yaşındaydı Sami Bey.

Allah'ım Ya Rabbim ya...Beş yaşında? Bir bebek..İnsan böyle bir acıya nasıl dayanır?

Üzüntü ile cevap yazdım yine.

-Çok üzüldüm arkadaşım. Aynen belirttiğiniz gibi o bir melek olarak Rabbinin huzuruna gitti. Biliyorum üzgünsünüz ama size bir haber vereyim: O çocuğunuz var ya, işte o çocuğunuz yarın ahirette size şefaatçi olacak.

Halide Hanım anlamamıştı.

-Anlamadım ne olacak?

Devam ettik konuşmaya:

-Yani diyorum ki ahirette o çocuğunuz - bir melek olduğu için- Allahtan, sizin cehenneme atılmamanız için ricacı olacak. Yüce Rabbim de onun hatırına - eğer cehennemlikseniz- sizi cehenneme sokmayacak.

Halide Hanım sanırım kızdı.

-Sami Bey. Bu anlattığınız şey inanın hiç umurumda değil. Ben şu anda evladımın acısından başka hiç bir şeyi düşünecek durumda değilim.

Hay Allah ya. Pot kırmıştım besbelli. Kadın haklı. Şimdi sırası mıydı böyle bir tesellinin.

-Özür dilerim Halide Hanım.İstemeyerek üzdüm sizi. Rahmetli evladınızın adı neydi.

Halide Hanım yine üzüntüyle cevap verdi.

-Sami Bey! Adının ne önemi var. O benim evladımdı. Meleğimdi.

-Şeyyy.. Arkasından bir Fatıha okuyayım hiç olmazsa. Rahmetlinin adı ne ise o isme hediye edeyim okuduğum Fatihayı. O bakımdan sormuştum.

-Adı Dorothy idi

Şaşırmıştım. Hiç yeri ve zamanı olmasa da merakla sordum:

-Dorothy mi? Bir Türk için Dorothy , acayip bir isim değil mi? Hani üzerime vazife değil ama...

Halide Hanım bu sefer kızmadı nedense.

-Babası Almandı. Sizin çocuğunuzun babası hangi ırktandı?

Haydaaa. Bu da soru muydu yani. Profil resmimdeki Türk Bayrağını görmüyor muydu bu kadın? Neyse üzüntüden insan bazı şeyleri görmüyor ya da saçmalıyor olabilirdi. Sorusunu cevapladım:

-Elbette ki Türk'dü Halide Hanım.

-Hımmm anladım. Sizin de başınız sağ olsun. Adı neydi evladınızın.

Gözlerim nemlendi ilk evladım Sinan'ı hatırlayınca

-Sinan'dı

-Allah size de sabırlar versin Sami Bey. Kaç sene oldu öleli?

-Otuz üç sene oldu Halide Hanım.

-Otuz üç sene olmasına rağmen unutulmuyor değil mi?

-Allaha şükür ondan sonra dört evladım daha oldu. O bakımdan Sinan'ın acısını nispeten de olsa unuttum.

-Çocuklarınızın hepsi hayatta değil mi?

-Evet..Çok şükür hepsi hayattalar.

-İsimleri nedir?

-İsimleri sırasıyla Cihangir, Tuğrul, Yunus ve Tuba'dır.

-Ay ne güzel isimler. Peki cinsleri ne?

Haydaaa.. Ulan cinsleri ne olacak? Elbette insan. Ama yine de ben onlara "Kangallarım" Demiyor muydum? Şimdi bu kadar üzüntü içinde olan Halide Hanımı biraz güldürmenin tam sırasıydı.

-Valla ben onlara Kangallarım diyorum.

-Ayyy harika. Kangal demek. Peki nerede bakıyorsunuz onlara?

-Valla büyüğünü evlendirdim. Diğerlerine de nerede bakacağım? Elbette evde bakıyorum. Aslında bakıyorum da sayılmaz. Her birisi -Yunus hariç- kendi nafakalarını kendileri kazanıyorlar. Yunus zihinsel ve bedensel engelli olduğu için çalışmasa da diğerleri özel koruma görevlisi olarak çalışıyorlar.

-Ay ne hoooşşş. Bekçilik yapıyorlar yani?

-Eh..Bir bakıma öyle de denilebilir.

-Neyle besliyorsunuz peki?

-Et, balık, sebze, meyve Allah ne veriyse... Öyle yiyecek ayırımı yapmaz benimkiler. Ne bulurlarsa yerler. Büyük olan çereze bayılır mesela. İki numara hayvan gibi bir şey olunca diyetle başladık onun için. Kızım da tatlı ve çikolata delisidir.

-Büyüğünü evlendirdim demiştiniz. Eş bulmak kolay oldu mu bari?

-Valla ben karışmadım o işe. Kendisi buldu namussuz. Aşk evliliği yaptı anlayacağınız.

-Ayy ayyy ayyyy. Sevimli şeyler. Demek aşk evliliği yaptı ha. Yerim ben onları

Sevimli şeyler mi? Yani hani evet benim için - her ikisi de otuz yaşını aşmış olsalar bile- sevimli şeylerdi oğlum Cihangir ve gelinim Bahriye ama onları hayatında hiç görmemiş, tanımamış olan Halide Hanım nelerini görmüş de sevimli bulmuştu ki? Hem otuz iki yaşında iki kazığı yemek biraz acayip değil miydi? Kadıncağz açısından nasıl konuşacağını şaşırmıştı besbelli.

-Evet Halide Hanım. İkisi de katır kadar olan o sevimli şeyler, aşk evliliği yaptılar.

-Ay ne güzelli. Kaç yaşındalar peki? Mesela en büyüğü olan Cihangir?

-Cihangir otuz iki yaşında Halide Hanım.

-Ay inanamıyorum. Kangallar en fazla on bir - on iki yıl yaşarlar diye biliyordum.

Hay Allah'ım ya..Kadın ciddi ciddi köpekten bahsediyor galiba.

-Halide Hanım. Ben evlatlarımdan bahsediyorum. Onlara "Kangallarım desem de benim çocuklarım onlar. Yani benden olma, Anneleri Münire Hanımdan doğma özbe öz benim çocuklarım.

-Ay özür dilerim. Siz "evlatlarım" derken insan olan evlatlarınızdan bahsediyorsunuz ?

-Elbette öyle. Siz neyden bahsediyorsunuz peki?

Halide Hanım yine bir ağlama ikonu birlikte cevap verdi.

-Ben minik mi minik, tatlı mı tatlı, boncuk gözlü Sibiryalı kurtumdan bahsediyorum. Evladımı kaybettim.

-Yani evladım derken bir köpekten, bildiğimiz dört ayağı, bir kuyruğu olan. "hav hav hav"Diye ses çıkaran bir canlıdan bahsediyordunuz öyle mi?

-Eveet. Siz ne sanmıştınız ki?

-Ben doğrudan doğruya sizden doğma, bir Alman vatandaşından olma bir insandan bahsettiğinizi sanıyordum.

-Allah iyiliğiniz versin Sami Bey. Ben bekarım.

-Yani ben şimdi bir köpeğin arkasından mı Fatiha okudum?

-Evet ama niçin böyle tedirgin oldunuz anlayamadım.

-Halide Hanım. Bakın ben de severim hayvanları. Hatta zaman zaman evde beslediklerime, oğlum, kızım, evladım dediğim de olur. Ama öldüklerinde arkalarından Fatiha okumam. Çünkü hayvanların arkasından Fatiha okunmaz. Ayrıca bir hayvan öldüğünde onun arkasından "O şimdi bir melek oldu" denmez. Hayvanlar ölür ve toprak olurlar. Ne melek ne de başka bir şey olmazlar.

-Ne yani şimdi benim rahmetli minik bebeğim melek olamayacak mı sizin dediğinize göre?

-Allah'ın hikmetinden sual olunmaz elbette ama benim ve benim gibi Müslüman olanların inancına göre hayvanlar rahmetli de olmazlar. Onların arkasından "Allah rahmet eylesin" Diye dua edilmez. Hele melek hiç olmazlar.

-Ay ne biçim inancınız var sizin Sami Bey. Sizin inancınızda hayvan sevgisi diye bir şey yok mu?

- Benim inancında kuyudan su çekip ayakkabısının içinde o suyu çok susamış bir köpeğe içiren bir kadın için " Bu kadın şimdi cennetlik oldu" Diyen bir peygamber var . Beslediği kuşu ölen bir çocuğun üzüntüsüne ortak olmak için taziye ziyaretine giden bir peygamber var. Yani hayvan sevgisi dediğiniz şeyin en âlası benim inancımda var.

-İyi o zaman. Benim bebeğim için bir mezarlık yaptırmama sizin inancınızın bir itirazı olmaz sanırım. Zira yaptırdım da... İşıklar içinde uyusun, üzerine yıldızlar yağsın bebeğim.

-Halide Hanım. Benim inancımda hoşgörü vardır. Bir köpek için kabristan yaptırmanıza hiç bir itirazım olamaz bunun bir lüzumsuzluk olduğuna inansam da. Ama öte taraftan hayvanlar öldüğü zaman ışıklar içinde uyumazlar. Hatta insanlar da ışıklar içinde uyumazlar. Hele hele de maazallah insan ya da hayvanların üzerine yıldızlar yağmaz. Allah korusun...O yıldızlardan sadece bir tanesi üzerimize düşse ortada dünya diye bir şey kalmaz.

Allah Allah. Mesajı gönderdim ama "Aradığınız içeriğe ulaşamıyorum" Diye bir yazı geldi.

Ah ulan benim bu kopasica dilim, kırılısı parmaklarım. Bir arkadaşı daha kaybettim. Kadın sildi beni. Engeli de koydu bir daha ulaşamayayım diye